

“Nema tu puno pameti. Danas ima arbuna, sutra će možda biti komarči. Nema pravila”

▶▶ zapad, već su tri sata poslije podne. Ako sad ne krenemo, mogao bi nas uhvatiti mrak na moru, a to nije scenarij koji smo željeli isprobati. Uхватili smo desetak arbuna, nekoliko bukvi i jednu komarču. Vrlo pristojno.

Dižemo sidro i krećemo. Opet prolazimo sjevernom stranom Marjana, a kupača je sada još više. Neke starije gospođe su nam potpuno gole mahnule s nudističke plaže. Mahnuli su nam i ribar s nekoliko brodice s kojima smo se susreli i koji su ribarskom gestikulacijom, odnosno kimanjem ruke kao da se zaključavaju vrata, htjeli upitati “jeste uvatili šta, ima li ribe”. Pokazali smo im palac kao potvrđan odgovor.

Brunu je u međuvremenu zvala žena da se hladi ručak, da je skuhala rižoto s pedočama, ali racionalno joj je objasnio kako neće stići jer je upravo s novinarom i fotografom koji ga snimaju za novine.

Ondesite materama, bit će sritne

Dok plovimo put lučice Mornar, primjećujem kapljice znoja na Bruninu 77-godišnjem čelu, umoran je, ali ne želi priznati. Joke je također uspuhan. Ovo nije lagan hobi. “Kako je tek onim ribarima koji samo i isključivo od toga žive”, promišljam u sebi.

Uskoro dolazimo u lučicu, vezujemo pasaru, čistimo prljavštinu, pospremamo panule, udice, sidro i špurti, a Joke fotografu Milanu Šabiću i meni daje čitav ulov.

– Ajde, odnesite ovo materama, bit će sritne. Možete napraviti lipu juhu, a komarču bacite na gradele – govori, a nas dvojica kurtoazno odbijamo, no najzad ipak prihvaćamo da ne uvrijedimo Jokin trud.

Lučica je sada puna ribara i majstora koji popravljaju pente, bruse i farbaju brodove. Prizor kao s juga Italije. Zapuštene brade, sol u kosi, brodarke cipele, požutjeli nokti od cigareta i mornarske majice. Galama i hrpa vina. Svi s autoritetom pozdravljaju Joku, jednog od najnagrađivanijih i najboljih sportskih ribara kluba Mornar. Kakva scena. Za ne povjerovati da se ovo sve događa samo 10-20 metara od glavne prometnice, nebodera, ostakljenih ureda, gužve i gradske vreve. Čitav jedan svijet, jedna mikrokultura stala je u Mornarovu lučicu i odaje počast tradiciji. Nitko ih od dvjesto hiljada Splicana neće vidjeti osim ako im se ne približi. Čudo!

Pozdravljamo se s Jokom i Brunom i prolazimo pored kafića u lučici. Tri-desetak ribara i nautičara glasno raspravlja hoće li se uvesti lockdown, a iznutra se ori glasovita oda Vinka Coce o ribarima koja miluje dušu.

– Sad idemo doma odmorit, bacit đir po gradu pa sutra ispočetka – kaže Joke.

Eto, tako izgleda život ribara u jednom mediteranskom velegradu, drugom najvećem hrvatskom gradu. Gradu sa slavnom i toplom prošalošću i uglavnom beznadnom sadašnjošću u kojem je pronalazak autentične priče poput ove postao ravan zgoditku na Eurojackpotu. ■

tjedni pregled

U svome britkom stilu **Toni Ivanišević** secira događaje u proteklih sedam dana

Ohrabruje vijest da se cijeli Stožer želi cijepiti javno, a i Zoka se javio. Možda je najprikladnije da se javno cijepljenje dužnosnika obavi u Slovenskoj 9, šteta da taj prostor zjapi prazan

Subota 28. 11. 2020.

Nevjerojatan nesporazum u Vukovaru. Tamo je u jednom lokalnom kafiću policijska patrola upala u kafić u kojem je državni tajnik u Ministarstva branitelja Stjepan Sučić Crni skupa s ravnateljem Memorijalnog centra Domovinskog rata Krunoslavom Šeremetom malo glasnije slušao domoljubnu glazbu i mirno i dostojanstveno kršio sve moguće Vilijeve i Krešine mjere, misleći da se na njih ne odnose. Kada ih je Crni upozorio da su pogriješili i da je on dio ekipe koja ne mora nužno poštivati zakone države koju predstavlja jer da to nikada nije bila praksa, policajci su ga priveli uz uporabu sile, a on ih je malo vrijeđao i vrlo malo razbijao inventar po postaji.

Nedjelja 29. 11. 2020.

Plenković nam je u samoizolaciji. Na vijest o mogućoj ugrozi premijera, narod se, poštujući epidemiološke mjere, počeo skupljati ispred njegova doma. Intervenirala je i hitna pomoć, ali ne zbog Plenkovića, nego zbog njegova najvjernijeg suradnika, glasnogovornika Vlade Marka Milića koji je pao u stanje teške depre. Plenković je izrazio želju da, ako mu test bude pozitivan, želi bolovati s narodom na podu košarkaške dvorane u Areni, ali mu je Vili i ipak na tavanu organizirao privremeni stacionar iz kojeg putem skajpa vodi našu zemlju u sretniju budućnost.

Ponedjeljak 30. 11. 2020.

Pozitivan nam je Plenković! Narod je teško primio ovu vijest. Na trenutak je sve stalo. Međutim, liječnički konzilij je radnom narodu, radnim ljudima i građanima uskoro donio sretnu vijest da Plenković ima lakši oblik i da anemija neće otežati njegov oporavak. S druge strane, strašno nas je pogodila i huda sudba državnog tajnika

IGOR ŠOBANIĆ/PIXSELL

VIERAN ŽGANEC/ROGULJA/PIXSELL

Pozitivan nam je Plenković! Narod je teško primio ovu vijest. Na trenutak je sve stalo. Međutim, liječnički konzilij je uskoro donio sretnu vijest da Plenković ima lakši oblik i da anemija neće otežati njegov oporavak

Crnog, kojeg su dušmani prisilili na ostavku iako je očito da je riječ o nesporazumu. Otkad to državni dužnosnik ne smije izvrijeđati policajce, pogotovo ako jedan od njih nije arijevac? Otkad to ne smije upitati: “Znate li vi tko sam ja i hoćete li da sada nazovem ministra?” Kakva su ovo vremena došla?

Utorak 1. 12. 2020.

Udbaši ne daju mira Milanu od Zagreba. Najprije su ga uhvatili kako s najbližim suradnicima s puno pijeteta sluša Cecine pjesme na povratku s obilježavanja tragedije Vukovara pa im je morao poručiti da čkome, a sada ga snimiše bez maske kako s bivšom misicom, a sada najbližom suradnicom razgledava bunde u butiku. Kako su glupi! S kim bi to mister Zagreba trebao šetati nego s kolegicom misicom? Jesu li pomislili da su sada uništili iznenađenje za njegovu suprugu, koju je u skromnom domu od nekoliko spojenih stanova u Bužanovoj, ispod božićne jelke trebala dočekati bunda? I znaju li da je Milanu USKOK zabranio da nosi masku kako bi ga stalno imali na oku?

Srijeda 2. 12. 2020.

Zagrebačka policija za primila je nekoliko dojava o neobičnim incidentima diljem

DAVORIN VIŠNJIĆ/PIXSELL

glavnog grada. Na nekoliko mjesta su neki snažni mladići podizali građane, jedan je podignuo kiosk Tiska, a drugi je na taksi-stajalištu dizao Daciju s taksistom u njoj. Na nekoliko mjesta uhvaćeni su mladići kako nasred ulice ispred ogle-dala, goli do pasa, provjeravaju mišiće. Istraga je utvrdila da je riječ o korisnicima usluga teretana koji pod utjecajem steroida gube strpljenje i nakon zatvaranja teretana “pumpaju” mišiće kako god i gdje god stignu. Policija je privela jednog od njih koji je više puta podigao jednu baku na tramvajskom stajalištu.

Četvrtak 3. 12. 2020.

Jučer smo imali oko 4500 oboljelih, i to po friziranim podacima, koji ne uključuju

tisuće onih koji prijave simptome, a koje liječnici ne šalju na testiranje, umire dnevno 50-ak ljudi, bolesnici umiru i sportskoj dvorani na ulazu u Zagreb, dok nam par stotina metara dalje zjapi prazna i nedovršena Sveučilišna bolnica. Bolestan nam je premijer sa suprugom, zdravstveni sustav nam je još bolesniji, ali Vili i Krešo tvrde da je sve pod kontrolom, dok u džepu stišću palčeve da nam strane farmaceutske korporacije, koje su nekim čudom istovremeno proizvela cjepivo, što prije dostave svoje proizvode da ova trauma što prije završi.

Petak 4. 12. 2020.

Ohrabruje vijest da se cijeli Stožer želi cijepiti javno. Odmah se javio i Zoka, koji je izjavio da će i on junački cjepivu ponuditi rame. Možda je najprikladnije da se javno cijepljenje dužnosnika obavi u Slovenskoj 9, šteta da taj prostor zjapi prazan. Lijepo da su naši politički i zdravstveni prvaci imaju povjerenja u vakcinaciju iako se još uvijek ne zna koliko će cjepivo uopće pomoći i koliko ćemo mjeseci nakon cijepljenja biti imuni. Nismo sigurni baš ni u nuspojave, nismo sigurni ni u to hoćemo li se morati cijepiti nakon što nam imunitet istekne i koliko će uopće teror COVID-19 trajati, ali kud svi Turci, tud i mali Mujo. Dajte više to cjepivo... ■